

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky“ (Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

duben 2017

Jubilejní vydání 55 let v pověření Božím působící

Velice srdečně zdravím všechny bratry a sestry v celém světě v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem ze Zj.1:1:

„Zjevení Ježíše Krista, které dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se dít brzo, On pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi.“

Apoštol Jan byl služebník, kterému byla zjevena prorocká část spásného plánu. Apoštol Pavel byl služebník, kterému bylo zjeveno všechno, co se bude dít během času milosti až po návrat Krista.

Pavel mohl napsat: „Proto děkuji tomu, který mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, **aby mne v službě té postavil**“ (1.Tim.1:12). **Totéž mohu já říci.** Také zůstává pravdou: „A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprve apoštoly, druhé proroky, třetí učitele, potom zázraky, potom ty, kteří mají dary uzdravování ...“ (1.Kor.12:28).

Podle Svého spásného plánu Bůh ten Pán sám do Své církve dosadil služby. V našem čase měla zvláštní služba bratra Williama Branhama dějinněspásný význam pro církve v celém světě, a také je to služba, skrze kterou ta poslední zvěst přímo předchází druhému příchodu Krista.

Jeremiášovi Pán řekl: (podle něm.překl.)*“Neříkej, jsem ještě tak mladý! (Mě bylo 29 let.) nýbrž k čemukoli tě pošlu, jdi, a vše, co ti přikáží, mluv ... Dobře vidíš; nebo pospíchám Já s slovem svým, abych je vykonal! ... Kteří bojovat budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo Já jsem s tebou, praví Pán, abych tě vysvobozoval.“* (Jer.1:7, 12, 19).

Velebnězi Jozue bylo řečeno: *„Takto praví Pán zástupů: Jestliže po cestách mých chodit budeš, a jestliže **stráž mou držet budeš**, budeš-li také soudit dům můj, a budeš-li ostríhat síní mých: **dám zajisté to**, abys chodil mezi těmito přístojícími.“* („Budeš-li chodit po mých cestách a **službu zachovávat, kterou jsem ti svěřil**, staneš se správcem mého domu a strážcem mých nádvoří a daruji ti přístup mezi ty, kteří tu stojí“) (Zach.3:7).

Vpravdě Bůh Svým prorokům a apoštolům oznámil, co od věčnosti určil těm Svým — a v tomto posledním čase také nám. Slovo a rada Boží nikdy předtím nebyly tak jasně a všezahrnujícím způsobem zjeveny jako v našem čase.

V různých Oběžných dopisech jsem o mnohých letech psal a zmiňoval různá prožití, která jsou přímo spojena se službou, kterou mě sám Pán pověřil 2. dubna 1962.

Protože mě sloužící bratři o to požádali, ještě jednou krátce udám některé osobní údaje. Jak všichni víte, narodil jsem se v prosinci 1933 v okrese Danzig, v dřívějším západním Prusku. Po útěku roku 1945 s mými rodiči a sourozenci před válečnou frontou jsme žili od března 1945 v severním Německu. Od roku 1947 jsem navštěvoval evangelizace a mezinárodní křesťanské konference především v Hamburku. Roku 1948 jsem prožil své obrácení a křest víry, roku 1949 křest Duchem a posvětil jsem svůj život mému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu.

Opakovaně jsem navštěvoval konference v letničním sboru na Bachstrasse a svobodný letniční sbor na Eimsbütteler Strasse v Hamburku. V těch poválečných letech byl Duch svatý činný zvláště mezi uprchlíky a vyhnaných z vlasti; ano, křty Duchem se dály, tak že během modlitby dokonce celý sbor v harmonii chválil Boha v jazycích.

Roku 1949 jsem na letniční konferenci od amerického evangelisty Hala Hermana, který roku 1945 jako armádní reportér fotografoval po výbuchu atomové bomby ruiny Hirošimy, poprvé slyšel o Williamovi Branhamovi. Také Albert Goetz později vydal zprávu o něm ve svém časopisu „Více světla“ a o mimořádných věcech, které se děly v jeho službě. On vydal německý překlad knihy od Gordona Lindsaye „William Branham, muž od Boha poslaný“.

Od ledna 1952 jsem bydlel v Krefeldu. Tady byl malý svobodný letniční sbor, ve kterém jsem byl také zván ke kázání. Skrže to, co jsem v té knize „William Branham, muž od Boha poslaný“ četl, se ve mně probudilo přání slyšet tohoto muže osobně.

V srpnu 1955 v Karlsruhe jsem ta požehnaná shromáždění bratra Branhama prožil. Jeho skromnost a pokora na mne hluboce zapůsobily. V těch shromážděních jsme viděli dar uzdravování spojený s prorockým darem, vidět ve vidění, co Bůh ze života nemocného v modlitební řadě právě zjevil. Před námi se odehrávala stejná služba, jak je v evangeliích našeho Pána popsána. Před našimi zraky byli skutečně ti slepí vidoucími, ochrnutí a těžce nemocní byli uzdraveni. To plné evangelium Ježíše Krista bylo kázáno a Bůh to potvrzoval průvodními znameními (Mar.16:20). Byl jsem od prvního dne přesvědčen o tom, že nikdo nemůže činit ty skutky, které se tu děly, jedině, že by Bůh byl s ním a činil je. To byla shromáždění jako v Bibli, dny jako za času apoštolů, které jsem v srpnu 1955 v Karlsruhe jako očitý svědek viděl a slyšel.

Věděl jsem, jak se v různých sborech učí, věří a křtí. Proto se mi jednalo o to, abych se dozvěděl, čemu tento Boží muž věří a co učí, neboť Bůh potvrzoval to Slovo na místě před tisíci lidmi. S touto žádostí jsem se 6.-15. června 1958 účastnil velké konference „Voice of Healing“ v Dallasu, v Texasu, USA, které naplánoval Gordon Lindsay. Během dopoledních a odpoledních shromáždění mluvili

světoznámí evangelisté, ale ve večerních shromážděních byl hlavním mluvčím bratr Branham. Tak jsem měl možnost porovnat, a stačily mi již první tři dny, abych měl jasno: Byla to božská legitimace jeho služby, která bratra Branhama odlišovala ode všech ostatních evangelistů.

12. června 1958 v Dallasu jsem s ním před večerním shromážděním mohl mluvit a řekl jsem: „Bratře Branhame, vidím ten rozdíl mezi tebou a ostatními evangelisty. Chtěl bych vědět, čemu věříš a co učíš.“ Jeho odpověď zněla: „Mám zvěst, kterou musím nést. Zajdì potom za Leo Mercierem: to je ten, který natáčí kázání na magnetofonové pásky. Popros ho, aby ti jich několik dal ...“ Na závěr našeho rozhovoru řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš do Německa.“ V té době jsem bydlel již dva a půl roku v Kanadě. O „zvěsti“ jsem slyšel v tom čase poprvé. Na konci rozhovoru jsme se objali. Další den jsem zašel za bratrem Mercierem a on mi dal pět kázání na magnetofonových páscích. Nechal jsem mu svou adresu a od té doby jsem dostával každé kázání, které bratr Branham kázal.

Nová část

Krátce na to jsem se vrátil zpátky do Německa. Zde jsem se podílel na kazatelské službě jako před vystěhováním roku 1956. V říjnu 1959 přišel do Krefeldu odpovědný vedoucí svobodného letničního sboru a v jednom shromáždění veřejně varoval před Williamem Branhamem a jeho učením. Pro mne a některé bratry a sestry, celkem 14 osob, nastal čas ten sbor opustit. Shromažďovali jsme se v malém domácím kroužku, kde jsem v prosinci 1959 přeložil první kázání bratra Branhama. Pán daroval milost, takže jsme si brzy museli najmout sál, v němž bylo místo pro 70 lidí. Nedlouho poté jsme si najali sál přibližně se 120 místy. Pak jsme si najali jeden, který měl 240 míst, protože přicházelo stále více sourozenců z jiných měst. V dubnu 1974 jsme mohli posvětit vlastní Boží dům se 750 místy k sezení. Po všechna ta léta jsme v našich shromážděních simultánně z magnetofonových pásků překládali ta kázání bratra Branhama, která mi byla pravidelně zaslána. Tak jsme jako sbor harmonicky prožili duchovní vzrůst.

Má prožití ve shromážděních bratra Branhama, ať roku 1955, 1958, 1962 a osobní setkání s ním jsou vám dobře známa. 21 dopisů od bratra Branhama mezi 11. listopadem a 30. zářím 1965 vydávají svědectví o mém osobním spojení s tím Božím mužem.

To byl ten den, který Pán určil Bez povolání není posláni — není posláni bez povolání

V neděli 2. dubna 2017 uběhlo 55 let od doby, co mě ten věrný Pán ze Své vůle povolal podle Svého spásného plánu. Pavel svědčil o mém povolání třikrát: ve

Sk.9, Sk.22 a Sk.26. Bratr Branham také o svém povolání svědčil často. Kdo našel milost u Boha, uvěřil; kdo ne, prošel kolem toho. Totéž se děje nyní.

Apoštol Pavel se představil takto: „**Já, Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího**“ (Řím.1:1). Také apoštol Jakub se představil jako služebník: „**Já, Jakub, Boží a Pána Ježíše Krista služebník ...**“ (Jak.1:1). Stejně tak to učinil apoštol Petr: „**Já, Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista**“ (2.Petr.1:1). Věrný služebník dělá všechno přesně podle odkazu svého Pána tak, jak mu to jeho Pán přikázal.

V různých Oběžných dopisech jsem psal také o dalších prožitích, která jsou v přímém spojení ke službě, kterou mě Spasitel osobně pověřil. ON mě opakovaně oslovil jako „Můj služebníku“ a mohu popsat každé místo, kde a kdy se to stalo. Nebyl to ani jednou sen, pokaždé jsem byl v bdělém stavu. Tak jako Pavel i já mohu před Bohem a lidmi říci: „**I stalo se ...**“ (Sk.22:6). Kdo může pochopit, co to znamená, slyšet ten vše pronikající hlas Pána, a odpovědnost, když člověk dostane přímé příkazy?

- Krefeld: Mé svědectví o mém mocném prožití 2. dubna 1962 jste již před lety slyšeli. Při rozednění jsem slyšel mocný hlas Páně: „**Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne. JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo.**“ Odpověděl jsem: „Milovaný Pane, oni na mne nebudou slyšet ...“ Jeho odpověď byla: „**Můj služebníku, přijde čas, kdy na tebe budou slyšet. Obstarejte si jídlo a potraviny, neboť nastane veliký hlad. Potom budeš stát uprostřed lidu a rozdávat pokrm ...**“ a následovaly podrobnosti, které jsem měl dodržet. Ty dvě poslední věci, které mi Pán přikázal jsou: „**Můj služebníku, nezakládej lokální sbory a nevydávej žádný zpěvník, neboť to je znamení denominace ...**“ Jsem přesvědčen o tom, že lokální sbory jsou biblické, ale není můj úkol v jiných městech a zemích zakládat sbory. I když u nás jako i ve všech sborech je zvykem zpívat ze zpěvníku, nesmím vydat vlastní zpěvník. Následoval jsem přesně tomu, co Pán řekl.
- Marseille, Francie: „**Můj služebníku, vstaň a čti 2.Tim.4, neboť Já chci s tebou mluvit ...**“ V předvečer jsem byl tázán, co je těch sedm hromů ze Zjevení 10. Na to jsem neměl žádnou odpověď. Druhého jitra mi dal Pán sám odpověď skrze Svaté Písmo: „**Kaž slovo Boží, ponoukej včas nebo nečas, trestej, žehrej, napomínej, ve vsí tichosti a učení ...**“ (2.Tim.4.2). Potom jsem položil Bibli na stůl, pozdvihl své ruce a řekl: „Milovaný Pane, tak jistě, jak jsi mi přikázal číst tento text, tak jisté je, že to, co mluvilo těch sedm hromů, není jako Boží slovo sepsáno. Proto o tom nemůže být kázáno.“ To je TAK PRAVÍ PÁN. Práví služebníci Ježíše Krista jsou Bohem samotným zavázáni kázat jen to, **co je psáno** (Zj.1:1-3), a

nesmějí z toho psaného nic ubrat a nic k tomu přidávat (Zj.22:18-20). Sedm hromů ze Zj.10 teprve zazní, až Pán jako Anděl smlouvy sestoupí a postaví Svě nohy na zemi a moře.

- Krefeld: Vidění s pšeničným polem a kombajnem bylo mimořádné. Kolik rouhání bylo o tomto prožití! Jeden bratr před mnohými lety dokonce napsal brožuru s titulem „Zákony kombajnu“. V ní jsem byl označen za antikrista, svůdce apod. a velice zesměšňován. Dávám před Boží tvář dále jen to, co jsem viděl a slyšel. Byl jsem v Duchu přenesen k velikému přezrálému, pšeničnému poli a viděl jsem, jak se plné klasy, které byly již sluncem sežehnuté, všechny stejně naklonily. Víím, že v celém čase milosti bylo to Slovo jako semeno zaseto, a to v každém období církve, a vzejde z toho sklizeň duší přemožitelů. Ale Písmo také mluví o tom, co se stane přímo na konci, že pšenice bude sklizena do nebeských stodol (Mat.3:12). Bylo mi nápadné, že na celém pšeničném poli nebyly vidět žádné bodláky a já jsem věděl v Duchu, že ten plevel již byl vytrhán, jak je psáno: „*Vytrhejte nejprve koukol a svažte jej v snopy k spálení ...*“ (Mat.13:30). Potom jsem se díval vlevo a viděl úplně nový kombajn. V tom okamžiku řekl Pán mocným hlasem: „**Můj služebníku, ten kombajn je určen pro tebe, neboť ty sklidiš tu úrodu ...**“ Hned jsem šel a nastoupil na kombajn. Ale velice se setmělo, jakoby probíhal boj v těch vířících mracích. A já jsem řekl: „Věrný Pane, je pozdě; tu žeň již nemohu sklidit: soudy přicházejí na zem.“ V dalším okamžiku proniklo vši silou slunce a otvorem v mracích zasáhlo pšeničné pole. Okamžitě jsem pohnul pákami a začal sklízet. A jakmile jsem dokončil sklizeň, velice se setmělo a již jsem slyšel jen rachot a hromy.
- Krefeld: „**Můj služebníku, odřekni cestu do Indie!**“ To jsem udělal, až když mi to Pán přikázal podruhé. Přinesl jsem si domů letenky z cestovní kanceláře, a v pátek v říjnu 1976 jsem měl odletět. Letoun, jímž jsem měl letět z Bombaje do Madrasu, začal při startu hořet, havaroval a všech 96 pasažérů přišlo o život. Mé jméno bylo na seznamu cestujících — to potvrdilo ministerstvo zahraničí telefonátem —, ale můj čas k odchodu domů ještě nepřišel.
- Edmonton, Kanada: „**Můj služebníku, Já jsem tě podle Mat.24:45-47 povolal, abys ten pravý pokrm rozdával.**“ To byla odpověď pro mne z úst Pána poté, co se mě den předtím bratr Bablitz ptal, jestli je má služba také jako služba bratra Branhamu zaznamenána v Bibli. Až do té doby jsem to sám nevěděl. Ó, ta Boží věrnost! Amen. Bratr Branham mi přece 3. prosince 1962 řekl: „Bratře Franku, počkej s rozdáváním pokrmu, až dostaneš ten zbytek.“

- Krefeld: „**Můj služebníku, když započne poslední působení, budu zase s tebou mluvit. Potom bude Můj Duch v tobě posvěcen ...**“ Při tom byl také zmíněn Curych. Pevně se držím toho, že Bůh sám učiní na konci krátké a mocné dílo, na kterém budeme mít účast: „**Neboť Pán dokonale a rychle, ránu za ranou, provede své slovo na zemi**“ (Řím.9:28).
- Krefeld: „**Můj služebníku, až se hranice otevřou, budu volat Nevěstu z východoevropských zemí ...**“ V tom vidění jsem se nacházel ve velkém slavnostním sále na podiu. Dovnitř vcházelo množství lidí a usedali. Potom jsem viděl, že všude ještě byly prázdné židle. V dalším okamžiku zazněl hlas Pána zprava shora od lustru, pod kterým jsem stál: „**Můj služebníku, když se to bude dít, pak je Můj příchod velice blízko!**“ Potom jsem viděl, jak spořádaně vcházely ty jednotlivé skupiny z východoevropských zemí. Vedoucí bratr každé skupiny mě pozdravil a šel se všemi dále do sálu. Poté, co poslední skupina vešla, díval jsem se přes sál: všechny židle byly obsazeny. Toto vidění jsem měl 13 let před pádem Berlínské zdi roku 1989 a před otevřením východních hranic. Tehdy, roku 1976, nikdo nepomyslel na to, že se východní blok rozpadne a dojde ke sjednocení Německa a Evropy.
- Krefeld: „**Můj služebníku, jdi na sousední pozemek, posvěť mi jej a stav na něm ...**“ Ten pozemek vedle naší modlitebny byl za druhé světové války zajateckým táborem a ještě od našeho pozemku oddělen 2,30 m vysokým plotem. Prošel jsem na ten pozemek úzkou brankou, která vede k nákupnímu centru, poklekl v tom porostu a posvětil jsem jej Bohu nebe pro Jeho církev na zemi. Dnes se tu nacházejí misijní budovy, tiskárna, kancelář, vydavatelství a bazén ke křtu.
- Krefeld: „**Můj služebníku, jdi k R.T., vezmi sebou starší a čti mu slovo, které řekl prorok Izaiáš Ezechiášovi. On má být uzdraven (Iz.38).**“ Bratr Russ, bratr Schmidt a já jsme učinili, co Pán přikázal, a Bůh potvrdil Své slovo divem uzdravení!
- Krefeld: „**Můj služebníku, jdi tam a řekni to slovo, neboť ta věřící žena nesmí být zahanbena před svým nevěřícím mužem.**“ Jedna drahá sestra jela přes 300 kilometrů do shromáždění úplně novým autem; ale když se chtěla vrátit, vůz nenastartoval — ani poté, co odborníci z řad našich bratrů a dokonce z ADAC o to usilovali. Právě jsem procházel modlitebnou, když ten hlas Páně zazněl. Nikdo si neumí představit, jakou jistotu, jaký absolut to přináší, když zazní slovo z úst Pána! Šel jsem ven — někteří bratři byli ještě nablízku, setkal jsem se s tou sestrou a řekl: „Jdi, nastartuj

to auto, neboť tak mluvil Pán.“ Ta sestra namítala: „Ale už všechno zkoušeli ...“ Přerušil jsem ji: „Nemluv, jdi a udělej, co ti bylo řečeno ve jménu Pána!“ Bylo to vysloveno a učiněno: Auto nastartovalo při prvním startu a ona tím autem dojela bez další příhody domů! Dalšího jitra auto nenastartovalo a muselo být odtaženo do servisu. Tam se zjistilo, že benzinové čerpadlo bylo vadné, takže muselo být vyměněno.

- Krefeld: V sobotu 18. listopadu 1978 ke mně mluvil Pán kolem 10 hodiny dopoledne v kanceláři misijního centra. **„Můj služebníku, zkoumej ve Skutcích apoštolů, jestli byl do služby nějaký muž povolán se svou ženou.“** Vzal jsem Bibli, četl jsem Skutky apoštolů a rychle zjistil, že i ti, kteří pečovali o chudé, byli povoláni bez svých žen. Touto výzvou bylo Bohem samým proroctví, které vyšlo v květnu 1976, že mám posvětit ke službě manžele – a pod dojmem, že je to TAK PRAVÍ PÁN, jsem to také učinil – odhaleno jako falešné.
- Krefeld: V prosinci 1980 mě na misijní cestě po Africe v Akře, v Ghaně během noci čtyřikrát štípl komár. Po návratu jsem byl odvezen 1. ledna 1981 do nemocnice, kde diagnostikovali tropickou malárii v pokročilém stádiu. Po třech dnech jsem zaslechl, co řekl primář Prof. Dr. Becker svým asistentům: „Je příliš pozdě. Je příliš pozdě, tady už nic nepomůže; žádný lék, ani transfuze.“ Mohl jsem ještě slyšet, ale k mluvení jsem byl příliš zesláblý. Poznal jsem, že se přiblížil konec, a moje jediná otázka byla: „Pane, můj Spasiteli, jak stojím před Tebou?“ Potom jsem byl vzat z těla, přesazen pod modré nebe a viděl jsem nespočetný, bíle oděný zástup. Všichni byli v rozkvětu mládí (Job.33:25). Nápadné byly rozdílné barvy vlasů. Všechny sestry měly dlouhé, volně spuštěné vlasy. Majestátně jsme stoupali stále výše. Potom jsem viděl něco jako horizontální dělicí linii, jak se zjevuje při východu slunce nad oblaky. Věděl jsem v Duchu, že potom se setkáme s Pánem ve vzduchu. Proto jsem se díval nahoru a viděl to Svaté město. Vlny blaha pronikaly mé nebeské tělo. Věděl jsem, že to je vytržení. Bylo to veliké zklamání, když jsem se zase vrátil do svého pozemského těla.
- Krefeld: **„Můj služebníku, shromáždí Mi Můj lid, všechny, kteří se Mnou učinili smlouvu při oběti. JÁ jim dám slyšet Svá slova ...“** Později jsem našel biblická místa, která vyjadřují totéž: 5.Moj.4:10: **„Shromáždí mi lid, ať jim předložím slova má ...“** a Ž.50:5-6: **„Shromážděte mi svaté mé, kteří smlouvu se mnou učinili při oběti. I budou vypravovat nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest.“** Boží lid, ta pravá církev Nové Smlouvy

je nyní shromažďována, aby slyšela Boží slova. Musíme přijmout, co nám Bůh skrze uzavření novozákonní smlouvy daroval: „*Nebo to jest krev má nové smlouvy, která za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.*“ (Mat.26:28). Kdo nyní patří k lidu Božím, ten přijde, aby slyšel Boží slova. Všichni ostatní půjdou dále po vlastních cestách. Naplňuje se Písmo: „*Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.*“ (Jan.8:47).

- Varna, Bulharsko: Na misijní cestě jsem 15. července 1999 byl kolem poledne vzat mimo tělo vzhůru do ráje. Viděl jsem oslnivé světlo složené z duhových barev, harmonicky se pohybující. Věděl jsem v Duchu, že trůn byl výše po mé pravici, neboť odtamtud přišlo více v ohni se zjevující světlo. Nalevo zpíval sbor mužů s pozdvíženými rukama v německém jazyku slova ze Žalmy 34: „***Vojensky se klade anděl Páně okolo těch, kteří se ho bojí, a zastává jich. Okuste a vizte, jak dobrý jest Pán. Blahoslavený člověk, který doufá v něho.***“ Bratr Branham 68krát řekl: „Anděl Páně je zde na pódiu.“ To byla ta přítomnost Páně v nadpřirozeném oblaku.

Všechno je milost: povolání, poslání a s tím spojená prožití. Nadále platí, že ta zvěst musí předejít druhému Kristovu příchodu. Tak to bratr Branham 17krát řekl a nic nemůže zrušit to, co bylo rozhodnuto před založením světa ve spásném Božím plánu: „***Který oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co mi se líbí, činím***“ (Iz.46:10).

Na základě božského předurčení jsem směl to dějinněspásné pověření vykonávat do dnešního dne. Věrný tomu, co mi Pán 2. dubna 1962 přikázal, jsem již letech 1966/67, krátce po odchodu bratra Branhama, uspořádal shromáždění v pěti zemích a v 25 městech západní Evropy. Od roku 1968 jsem projel také země východní Evropy přes Moskvu, Ural a Sibiř. Další země a kontinenty následovaly. Jezdil jsem od města k městu, od země do země, létal od kontinentu ke kontinentu a zvěstoval Slovo, jak mi Pán 2. dubna 1962 přikázal — dokonce v Káhiře, Damašku, Alepo a Bejrútu.

Také v Kanadě, USA, Latinské Americe, Africe, Asii, Austrálii a Novém Zélandu, dokonce v Peking, kde jsem byl počátkem osmdesátých let přijat jako státní host, jsem Boží slovo učil a zvěstoval tu zvěst. Věrný Pán daroval ke každé cestě milost a dal Svě požehnání. Beru Jeho pověření, které bratr Branham 3. prosince 1962 před svědky potvrdil, velice vážně: rozdávám duchovní pokrm a zvěstuji věčně platné Boží Slovo, kdekoliv se naskytne příležitost.

V těch 55 letech od onoho mocného prožití 2. dubna 1962 jsem mohl z části opakovaně navštívit 160 zemí a tam kázat v 650 městech. Na každoměsíčních

misijních cestách jsem během toho celého času nalétal více než 10 milionů letových mil. Nikdy nezůstávám na jednom místě déle než jeden až dva dny nejvýše pro dvě až tři shromáždění, potom jedu dále k dalšímu městu, aby byla zvěstována poslední zvěst v Božím pověření, dokud ti poslední předurčení nebudou vyvoláni. Skrže TV vysílání jsou také ty země dosaženy, které jsem sám ještě nemohl navštívit. **Tak je evangelium kázáno až do konce celé Země na svědectví všem národům (Mat.24:14) a zvěstuje se těm vyvoleným k vyvolání (2.Kor.6:14-18), a potom přijde konec; to Pán řekl.**

Ve všech těch letech jsme také zde v misijním centru měli pozeňnaná shromáždění. I když se satan pokusil roku 1979 mě a i důvěru v Boží povolání, církev a to dílo úplně zničit pomluvami a urážkami, tak to s Boží pomocí pokračovalo, jak Pán již u Iz.54:17 řekl: „*Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu, potupíš. To jest dědictví služebníků Pána, a spravedlnost jejich ode mne, praví Pán.*“

Opravdově věřící slovo našeho Pána přijali do srdce: „**Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych Já poslal, Mne přijímá; a kdo Mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal**“ (Jan.13:20) a zůstali věrní. Žel se také plní: „*Ale ne všichni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvěřil kázání našemu?*“ (Řím.10:16). Musel jsem pochopit, že služebníkovi se nedaří jinak než jeho Pánu a jiným Božím služebníkům, zejména Jobovi a jeho rodině. Apoštol Jakub píše: „**Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; (Job.42:10) nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý**“ (Jak.5:11). Jako Job tak i církev dožije dvojnásobně navrácení. Na věky platí, co Pán řekl o církvi: „... a brány pekelné nepřemohou ji.“ (Mat.16:18).

K našim mezinárodním shromážděním, která se konají každý měsíc, přišli již bratři a sestry z celého světa. Také se mezitím přes internet připojuje více než 1700 domácích kruhů a celé sbory ve více než 170 zemích. Všemohoucí Bůh se postaral o všechny náležitosti: o starší, o diákoný, o zpěváky a hráče na nástroje, které obohacují naše bohoslužby; o sourozence, kteří ovládají více jazyků, takže bohoslužby, a také brožury se mohou překládat do 15 jazyků; o zdatné spolupracovníky v technice, v tiskárně a zasilatelství. Od počátku jsme mohli všechny brožury knihy, CD a DVD zdarma rozepisat do celého světa, neboť Bůh bratry i sestry řídil, aby podporovali mezinárodní misijní dílo. ON nic neopomněl. JEMU za to buď dík.

Brzy očekáváme závěrečné Boží působení mezi těmi Jeho, jako je psáno v Jak.5:7-8: „**A proto trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užítka zemského, trpělivě naň očekáváje, až by přijal podzimní i jarní déšť. Buďte i vy trpěliví a potvrzujte srdci vašich; neboť se přibližuje příští (návrát) Páně.**“ Blaze všem, kteří se nyní podílejí na tom, co Bůh přítomně činí!

Začátek a konec reformace

Reformaci skrze Luthera před 500 lety si připomínají v tomto roce jak evangelické tak i katolické kostely četnými, částečně ekumenickými akcemi. Ale ve skutečnosti začal návrat k tomu, co je v Bibli napsáno, k obrácení jednotlivců ke Kristu, ke Spasiteli a osobní vztah k Bohu, již o 150 let dříve Johnem Wyclifem v Anglii a Janem Husem v Čechách. Erasmus v Rotterdamu, Holanďan, jako první zveřejnil Nový Zákon v řeckém původním textu. Reformace nebyla omezená na Německo, ta se šířila v celé Evropě. Luther napomohl k definitivnímu průlomu reformace. Protože poznal důležitost Bible, tak ji přeložil pro všechny lid do němčiny.

Na snímku jsou představeny některé osoby, které v čase reformace sehrály roli: kromě Čecha Jana Husa z Prahy přirozeně Martin Luther společně s manželkou Kateřinou von Bora a se svým přítelem Filipem Melanchthonem, kteří působili v Německu, tak také Huldrych Zwingli statečný Švýcar v Curychu a Jan Calvin, Francouz, v Ženevě. Je dojemné vidět muže a ženy, kteří přispěli k průlomu reformace.

Kdo čte, jak rozdílné byly poznatky reformátorů a témata, o kterých se dohadovali, pochopí, že to byl jen začátek. Následovala probuzení pod Menno Simonem zakladatelem mennonitů, pod Johnem Smithem předchůdcem baptistů, pod Johnem Wesleyem, od něhož vyšli metodisté. Také Graf Zinzendorf pro bratrskou církev a jiní kazatelé probuzení v následujících letech do zvěstování stále více zahrnovali biblická témata a prožití spásy. Tak to pokračovalo až do 20. století. Letniční probuzení, které začalo vyjitím Ducha 9. dubna 1906 na Azusa ulici v Los Angeles, bylo průlomem k původnímu křesťanství, co se týká duchovních darů, ale ještě ne k čistému učení apoštolů. Mnohé z toho vzniklé letniční sbory zůstaly při trojičním vyznání víry, které bylo zformulováno roku 325 n.l. v Nicei, na koncilu roku 381 v Cařihradu doplněno a nazváno

„apoštolským vyznáním víry“. Musí být jasně řečeno, že těchto koncilů se apoštolové neúčastnili. **Biblické vyznání víry je napsáno jen v Bibli**, a jen to, co apoštolové učili v pověření vzkříšeného Spasitele pod přímým vedením Ducha svatého, **je apoštolské a pro Církev Ježíše Krista až do konce platné**. Je to vedení do bludu, nadepsat titulky „Žádné jiné evangelium“, jestliže se pak přece předkládají tradiční podání. Nikomu není nic platné užívat pojmu „věrni Bibli“, když pak následuje svědectví, že to vzniklo s říšským kostelem ve 4. století, ale nemá to nic společného s Bibli. V Jan.17 nemluví Spasitel o jednotě těch mnohých kostelů, nýbrž o duchovní jednotě věřících: „*Já v nich, a Ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno.*“

O tom, co apoštol Pavel v Božím pověření musel psát, by měli všichni ve všech křesťanských konfesích vážně uvažovat: „***Já podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak na něm staví.***“ (1.Kor.3:10).

„***Vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus, na němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu; na kterém i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.***“ (Ef.2:20-22).

„***Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, je den Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás***“ (Ef.4:5-6).

„***Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý bud***“ (Gal.1:8).

Všichni reformátoři se v jednom shodli, že papeže jako zástupce Krista odmítli, zrovna tak jako tehdejší obchodování s odpustky, kult Marie, a vůbec všechny kulty svatých, obrazů a relikvií. S tím byl spojen také úklid v reformovaných kostelních budovách: sochy, obrazy, dokonce varhany byly odstraněny. Žel, to učení stále ještě v těch kostelech a svobodných kostelech nesouhlasí s učením apoštolů; přesně hleděno káže každá společnost víry vlastní evangelium.

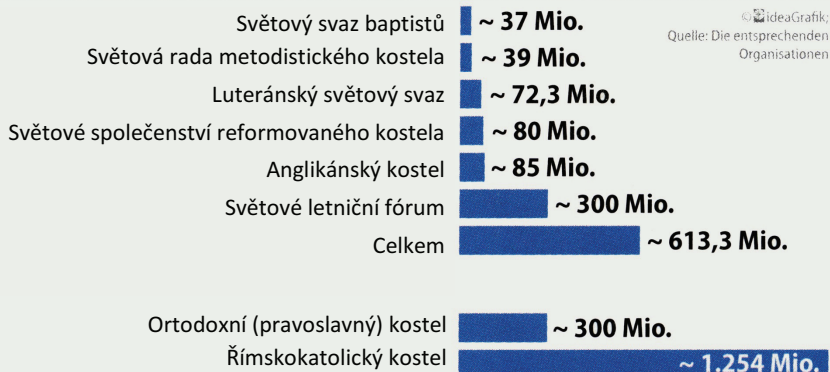
Apoštolové nám nezanechali ani tři natožpak sedm svátostí, které by měli spasit. Oni prováděli misijní pověření z Mat.28:19, zvěstovali evangelium o smíření s Bohem, o odpuštění hříchů a na základě Mar.16:16 všechny, kteří uvěřili, křtili **na jméno Pána Ježíše Krista**. To je to jméno novozákonní Smlouvy, ve kterém se nám Bůh jako Otec v Synu a skrze Ducha svatého zjevil. Boží spása je jenom v Něm (Sk.4:12). Trojiční formule „ve jménu Otce, ve jménu Syna a ve jménu Ducha svatého“ v Bibli ani jednou není užitá. Mezinárodní dějiny kostela dosvědčují, že v prvních křesťanských staletích jen ti, kteří uvěřili na jméno Pána Ježíše Krista, byli pokřtěni ponořením. To špatné porozumění Mat. 28:19 se vrací do koncilu roku 381 n.l.

Ve Sk.2 ve dni založení církve, bylo kázáno pokání a odpuštění hříchů: „*Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista*

na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“ (V.38). První tři tisíce věřících se nechaly pokřtít (Sk.2:37-41). To je ten jediný vzor skrze Skutky apoštolů. Filip kázal v Samaří, a o těch, kteří uvěřili, je svědectví: „... **ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše**“ (Sk.8:14-17). Petr kázal v domě římského setníka Kornelia evangelium Ježíše Krista a Duch svatý padl na posluchače. Potom čteme: „**A rozkázal je pokřtít ve jménu Páně**“ (Sk.10:43-48). Pavel kázal v Efezu těm, kteří následovali učení Jana Křtitele: „**Kterí pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše**“ (Sk.19:3-6). To platí v církvi Ježíše Krista až do konce.

O Martinovi Lutherovi a reformaci byly v souvislosti s jubileem reformace napsány stovky článků pro a proti. Jeden titul hlásá: „500 let rozdělení stačí“. Všude se konají shromáždění na usmíření. Vždy se při tom jedná o „jednotu v pluralitě (mnohosti)“. Kde ale zůstává smíření jednotlivců s Bohem skrze Ježíše Krista, toho Spasitele (2.Kor.5:14-21)? Jestliže se ty dceřiné kostely vracejí do mateřského klína kostelu Říma, tak tím dosvědčují, že tam duchovně náležejí. Všichni, kteří nalézají milost u Boha, se vracejí k původní církvi a k učení apoštolů, které vyšlo z Jeruzaléma. Nyní zaznívá poslední volání, které je určeno všem opravdu věřícím nehledě na náboženské vyznání a oni mu budou následovat. „**A proto vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí**“ (2.Kor.6:17-18).

A takto se rozdělují velké skupiny světového křesťanství:

Podívejme se na celé křesťanství. Kdo z těch více než dvou miliard opravdu prožil obrácení ke Kristu? Kdo prožil znovuzrození ze Slova a z Ducha, které Pán sám vyžaduje: „**Odpověď Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího**“ (Jan.3:3)? Kdo učinil prožití spásy, jak je popsáno v původním křesťanství. Ještě platí, co napsal apoštol Jan: „**A toto jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. Kdo má Syna Božího, má život; kdo nemá Syna Božího,**

života nemá“ (1.Jan.5:11-12). Žádné náboženství, ani to křesťanské, nepřineslo člověku odpuštění hříchů a Boží spásu.

Také 300 milionů letničních a charismatiků musí čelit otázce: Kolik vás učinilo pokání a modlilo se o odpuštění hříchů a **nechalo se biblicky pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista**? Není to víceméně tak, že všechny kostely a svobodné kostely zvěstují vlastní evangelium a budují svá vlastní království — ne na Kristu, té skále spásy, nýbrž na vlastním vyznání víry? To jsou vážná slova, která Pán v Mat.7:21-23 vyslovil: „**Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ďáblů nevyvítili, a v tvém jménu zdali jsme divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti!**“

Řím – hlavní město světa

V pátek 24. března 2017 přijal papež František představitele států a vlád EU ve Vatikánu. Velkou příležitostí byla oslava 60. výročí Římských smluv. Římské smlouvy podepsali 25. března 1957 zástupci Spolkové republiky Německa, Belgie, Holandska, Lucemburska, Francie a Itálie v Palazzo dei Conservatori v Římě. Ty se staly podkladem pro Evropskou Unii. Již počátkem minulého roku slíbil papež na jedné tiskové konferenci, že učiní všechno, „aby Evropská Unie měla sílu a inspiraci, aby nás nechala jít kupředu“. Všech 27 zástupců nyní podepsalo společně prohlášení v témž sále, ve kterém byly roku 1957 uzavřeny také Římské smlouvy.

Staré přísloví říká: „Všechny cesty vedou do Říma, ale jen jedna vede ven.“ Prorok Daniel již viděl ty čtyři světové říše (Dan.2:36-45; 7:1-8): Babylonskou,

Médoperskou, Řeckou a jako poslední Římskou, která vznikla roku 63 př.n.l. Když byl Karel I. Veliký v roce 800 v kostele Petra v Římě korunován papežem Lvem III., viděl se jako následující římský císař. Až do roku 1806 byla „Svatá Římská říše“ oficiálním označením pro panství římsko-německého císaře.

V internetu můžeme nejlépe sledovat, jak je Vatikán zapojen do všeho, co se děje ve světě. Hlavně se při tom jedná o mír a bezpečnost. Zdánlivě bude cíle dosaženo uzavřením mírové smlouvy ve světovém ohnisku napětí na Blízkém Východě mezi Izraelem a Palestinci zprostředkovanou Vatikánem. Potom se ale naplní, co Pavel s prorockou prozíravostí již tehdy napsal: „**Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí ...**“ (1.Tes.5:3).

Jedná-li se o Izrael, nechť všichni berou vážně, co Bůh sám řekl Abrahamovi: „**Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečit budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země**“ (1.Moj.12:3). To platí ještě dnes. Právě tak zaslíbení: „**Tehdy dědičně ujme Pán Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém**“ (Zach.2:12). Juda přece patří k jádru Izraele a Jeruzalém byl od dob Davida hlavním městem Izraele. Jeruzalém je 78okrát nazván v Bibli. Na základě Své rady Bůh ten Pán Své dílo spasení dokoná nejprve s církví z národů a potom s Izraelem (Řím.11 aj.).

Ti biblicky věřící měli dát pozor na znamení času, a brát vážně slova Pána: „**A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše**“ (Luk.21:28).

Jako Pavel zvěstoval celou radu Boží (Sk.20:27) a ve svých dopisech skutečně přehledně vyložil každé biblické téma, každé učení, tak se to stalo i v našem čase. V našem čase byl William Branham muž od Boha poslaný. On ta základní učení církve skutečně postavil nově na svícen. Původní učení o Božství, křtu, Večeři Páně a všechna ostatní témata jsou položena na základ apoštolů.

My nemůžeme s nějakou korekturou čekat až do posledního soudu: potom je navždy pozdě. Soud začal nyní při domě Božím: „**Neboť jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprve začíná se od nás, jaký bude konec těch, kteří nejsou povolni evangelium Božímu?**“ (1.Petr.4:17). Nyní je skrze pravé zvěstování v církvi Ježíše Krista v celém světě všechno napraveno a vedeno k závěru.

Jakmile poslední zvěst splnila svůj účel, Pán se vrátí jako Ženich (Mat.25:1-10) a Církev-Nevěstu vezme k Sobě (Jan.14:3). Moudré panny vejdou jako Nevěsta Beránka k svatební oslavě (Zj.19:7). Věřím tomu, co Pán bratrovi Branhamovi řekl, totiž že ta zvěst zjeveného Slova, která jemu byla svěřena, předchází druhému Kristovu příchodu. Nyní všechno, také pravé zvěstování pravého Slova spěje k závěru. Blaze tomu, kdo může Bohu věřit, jako Abraham věřil Bohu (1.Moj.17:5; Řím.4:17)!

Pavel mohl v posledním dopise Timoteovi psát: „**Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli**

všichni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.“ (2.Tim.4:17) Děkuji mému Pánu, že On sám mě povolal, poslal a dal příkazy. Nakonec říkám Jemu díky za tu přednost, že jsem směl čistou zvěst Slova nést až do dnešního dne do celého světa. JEMU nechť je vzdána čest na všechny věky.

Se všemi bratřími a sestrami v Kristu v celém světě jsme vroucně spojeni a vzpomínáme se navzájem v modlitbách. Nechť Bůh ten Pán zvláště požehná bratry na celé zemi, kteří čisté slovo, ten čistý duchovní pokrm rozdávají.

„Tomu pak, který mocen jest zachovat vás bez úrazu a postavit před obličejem slávy své bez úhony s veselím, samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen.“ (Juda.24-25).

Všichni očekáváme, že se naplní 1.Tes.4:13-18: *„Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve. Potom my živí pozůstatení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.“* Pán vám všem žehnej.

V pověření Božím působící

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

Milí bratři a sestry v Pánu,

s hlubokou vděčností v srdci se ohlížím na 47 let, kdy jsem poznal bratra Franka. Mohu vážně říci: „*Již nyní vím, že jsi muž Boží, a že řeč Pána v ústech tvých jest pravda*“ (1.Kr.17:24).

Od samého začátku jsem směl kázání bratra Branhama přeložená do německého jazyka z úst bratra Franka slyšet, a Oběžné dopisy a brožury číst, ve kterých psal o všech důležitých biblických tématech.

Prorocké slovo pro náš čas bylo biblicky zařazeno jako všechny události spojené s konečným časem. To značně přispělo k našemu duchovnímu vzrůstu.

Sám mohu svědčit, jak Duch Boží ve shromážděních působil. Slovo Boží nám vždy bylo od trůnu Božího nově zjeveno.

Z Boží milosti jsem mohl bratra Franka při některých misijních cestách doprovázet, obzvláště v portugalsky mluvících zemích.

To originální semeno, Boží Slovo bylo zaseto. Stejně učení, které přijali apoštolové našeho Pána, bylo zvěstováno. My jsme se vrátili k víře našich otců podle zaslíbení v Mal.4:5-6. Na základě Mat.24:45-47 byl rozdáván ten uložený pokrm.

Nikdy jsem z úst bratra Franka neslyšel nic jiného, než čisté Boží Slovo. Jsou také ti, kteří při mocné službě bratra Branhama ustrnuli, a jeho těžce srozumitelné výroky ke svému vlastnímu zatracení překrucují (2.Petr.3:16), a také jsou ti, kteří dále pokračují v tom, co Bůh přítomně činí, a biblicky to zařazují.

Nyní stojíme před bezprostředním návratem Pána. Vynaložme všechno úsilí a dílo Boží a obzvláště nositele Jeho Slova nesme na modlitbě před Boha. Myslete na to: To nejlepší ještě přijde!

V lásce Kristově spojen

Váš bratr Helmut Miskys